

Maatschappelijk afdalen

Aan de voet van de Wartburg ligt het stadje Eisenach, toen bevolkt met een groot aantal armen en zieken.

Elisabeth nam de plicht op zich hen te verzorgen. Dagelijks ging zij te voet naar beneden om de armen daar goed te doen. Allereerst richtte zij aan de voet van de Wartburg een ziekenhuis op. Daar gaf zij iedere dag aan een paar honderden armen te eten. Zij deed dat uit de opbrengst van haar eigen bezittingen en niet lukraak maar volgens plan.

In het hongerjaar 1225-1226, een jaar met slechte oogsten en besmettelijke ziekten, opende zij alle voorraadkamers van de burcht en deelde het graan uit met volle handen. De angstige rentmeesters schrokken van haar grote gulheid en waren bang al gauw zelf geen eten meer te hebben. Elisabeth liet zich niet van de wijs brengen en nam de volle verantwoordelijkheid op zich.

Zij daalde uit de burcht af. De 'Afdaling, *niet slechts bij wijze van een bezoeking*, om dan weer naar de veilige hoogte, naar *het eigen niveau* terug te keren, zoals het bij alle weldadigheid en alle maatschappelijk werk als regel het geval is; maar om er te blijven', zo schreef Ida Friederike Görres in haar dagboek en wees daarmee uitdrukkelijk op iets essentieels bij Elisabeth van Thüringen. Deze afdaling was de grote, niet te veronachtzamen stap, die zo typerend is voor haar leven.

Waar haalde Elisabeth dit soort gedachten vandaan? Zeker is dat de Franciscanen indruk op Elisabeth hebben gemaakt.

Franciscus van Assisi zond in het jaar 1219 de eerste broeders naar Duitsland. Deze uitzending mislukte, omdat de broeders geen Duits verstonden. Twee jaar later kwamen er opnieuw broeders naar Duitsland, dit keer onder leiding van een Duitser, Caesar van Spiers. Zij slaagden er dan ook in vaste voet te krijgen, en sindsdien zijn er altijd in Duitsland minderbroeders geweest.

De minderbroeder Rodiger bezocht Elisabeth op de Wartburg. Rodiger vertelde in enthousiaste bewoordingen over deze nieuwe, christelijke levensvisie.

